

19. ČÍSLO / VII. ROČNÍK

7 Kč (8,50 Sk)

9. KVĚTNA 1999

Z obsahu:

Svědčit o Bohu Otci

Jan Pavel II. při
generální audienci
21. dubna 1999
– strana 2 –

**Vstoupil na nebesa,
sedí po pravici Otce**

– strana 4 –

Matka a Prostřednice

8. května – Panny
Marie, Prostřednice
všech milostí
– strana 4 –

Zasvěcení

Panně Marii

Joachim kardinál
Meisner
– strana 6 –

**Mateřství je oslavou
Boha**

Netradiční
křesťanské zamyšlení
ke Dni matek
– strana 8 –

Ďábelská spirála

– strana 10 –

**Proč se těšíme
do nebe?**

– strana 13 –

**Prohlášení České
biskupské konference
k problematice rodiny**

– strana 13 –

Mateřství je oslavou Boha

Svědčit o Bohu Otci

v dialogu se všemi lidmi různých náboženství

Jeden Bůh a Otec všech, který je nade všemi, proniká všechny a je ve všech. (Ef 4,6) Ve světle těchto slov apoštola Pavla z listu křesťanům v Efezu chceme dnes uvažovat o tom, jak svědčit o Otci v dialogu se všemi lidmi různých náboženství.

V tomto našem zamyšlení budeme mít dva výchozí body: 2. vatikánský koncil s deklarací *Nostra aetate* o »vztazích Církve k nekřesťanským náboženstvím« a již bezprostřední cíl Velkého jubilea. Deklarace *Nostra aetate* položila základ nového stylu ve vztazích Církve k různým náboženstvím, stylu dialogu.

Velké jubileum představuje svým způsobem jedinečnou příležitost osvědčit tento styl. V listě *Tertio Millenio adveniente* jsem vyzval, aby se zvláště v letošním roce věnovaném Bohu Otci pro-

a učinil z něho národ smlouvy. V knize Jozue se vypráví o volbě Hospodina, která se uskutečnila v Sichemu, kde si velké shromáždění lidu zvolilo Boha, který se ukázal jako nadmíru laskavý a starostlivý, a opustilo všechny jiné bohy (srov. 24).

Tato volba se v náboženském povědomí Starého zákona stále více upřesňuje směrem k přísnému a univerzalistickému monoteismu. Jestliže Hospodin, Bůh Izraele, není jedním z mnoha bohů, nýbrž jediný pravý Bůh, pak z toho vyplývá, že skrze něho mají být zachráněny všechny národy až do končin země (Iz 49,6). Univerzální vůle po spáse přetváří lidské dějiny ve velké putování národů k jejich jedinému středu, Jeruzalému, aniž by ovšem byly zrušeny etnicko-kulturní odlišnosti (srov. Sk 7,7). Prorok Izaiáš suggestivně vyjadřuje tuto perspektivu obrazem cesty, která spojuje Egypt a Asýrii, a zdůrazňuje, že Boží požehnání spojuje navzájem Izrael, Egypt a Asýrii (srov. Iz 19, 23-25). Každý národ při plném uchování své vlastní identity je povolán, aby se obracel stále více k jedinému Bohu, který se zjevil Izraeli.

Základ mezináboženského dialogu

Tento »univerzalistický« vánek přítomný ve Starém zákoně se následně rozvíjí v Novém zákoně, který nám zjevuje, že Bůh *chce, aby se všichni lidé zachránili a došli poznání pravdy* (1 Tm 2,4). Přesvědčení, že **Bůh intenzivně ustavičně připravuje všechny lidi ke spáse**, je opodstatněním dialogu křesťanů s nábožnými lidmi různého vyznání. Koncil vytyčil postoj Církve vůči nekřesťanským náboženstvím takto: »**Katolická církev se s upřímnou váž-**

ností dívá na jejich způsoby chování a života, pravidla a nauky. Ačkoliv se v mnohém rozcházejí s tím, co ona k věření předkládá, přece jsou nezřídka odrazem Pravdy, která osvětluje všechny lidi. **Sama však hlásá a je povinna hlásat Krista**, který je *cesta, pravda a život* (J 14,6), v němž lidé nalé-

odvolání vágní a univerzalistické, ale křesťané je budou prožívat zcela uvědoměle jako spásonosný dialog, který vede skrze úvahy o Ježíši a o díle Ducha svatého. Tak například když vezmeme z takového náboženství, jako je islám, pevné přesvědčení o osobním a transcendentním Absolutnu v jeho vzta-

zají plnost náboženského života a skrze něhož Bůh všechno smířil se sebou.« (NAe 2)

Dialog spásy

V minulých letech někteří stavěli do protikladu s dialogem s nábožnými lidmi hlásání jakožto prvořadou povinnost spásonosného poslání Církve. Ve skutečnosti je **mezináboženský dialog nedílnou součástí evangelizačního poslání Církve** (srov. KKC 856). Jak jsem již vícekrát zdůraznil, tento dialog je pro Církev podstatný, vyjadřuje její spásné poslání, je to dialog spásy (srov. Insegn. VII/I [1984], ss. 595-599). Mezináboženským dialogem se tedy nezřídíme hlásání evangelia, nýbrž odpovídáme na Boží výzvu, aby výměna a sdílení vedly k vzájemnému svědectví o vlastní náboženské vizi, k prohloubení poznání příslušných přesvědčení a ke shodě, pokud jde o některé základních hodnoty.

Výzvy a odpovědi

Odvolání na společné Boží »otcovství« nevyzní tedy jako

hu ke kosmu i k člověku, můžeme, pokud jde o nás, nabídnout svědectví o Bohu v jeho vnitřním trinitárním životě a vysvětlit, že trojice osob neoslabuje, nýbrž kvalifikuje samu božskou jednotu. A tak také z náboženských koncepcí, které vedou k pojetí poslední skutečnosti v monistickém smyslu jako blíže nedefinovaného »Já«, v němž se všechno utápí, přijímá křesťanství výzvu, aby si vážilo nejhlubšího smyslu božského tajemství nad všechna lidská slova a pojmy. Křesťanství nicméně neváhá vydávat svědectví o osobní Boží transcendenci tím, že **hlásá univerzální a láskyplné otcovství, které se v plnosti zjevuje v Synu ukřižovaném a zmrtvýchvstalém.**

Kéž Velké jubileum poskytne vzácnou příležitost, aby se všichni lidé různých náboženství poznali, vzájemně respektovali a milovali v dialogu, který by měl pro všechny představovat setkání spásy.

L'Osservatore Romano
22. 4. 1999

Mezitulky a zvýraznění redakce Světla

hloubil dialog s velkými náboženstvími, a to pomocí setkání na významných místech (srov. 52-53).

Bůh Izraele a Otec všech lidí

V Písmu svatém se téma o jediném Bohu vzhledem k univerzalitě národů, které hledají spásu, rozvíjí postupně až k vrcholu zjevení v Kristu. Bůh Izraele, jak to vyjadřuje posvátná čtyřhláška (JHVH), je Bůh patriarchů, Bůh, který se zjevil Mojžíšovi v hořícím keři (srov. Ex 3), aby vysvobodil Izraele

Poznat Ducha pravdy

Zamyšlení nad nedělními
liturgickými texty

**Toho, kdo mě miluje, budu milovat
a dám se mu poznat.**

Ježíšovu řeč na rozloučenou, kterou slyšíš v dnešním evangeliu, přijímej jako závěť, v níž Pán stanoví, jak uspořádat nově vztahy v jeho království. Tento návrat k Otci totiž neznamená, že nás opouští, nýbrž že se změní způsob, jak bude nadále přítomen mezi námi. Pros Ducha svatého o takovou usebranost a takovou čistotu srdce, abys správně pochopila skutečný smysl jeho slov.

Ježíšova řeč je adresována těm, které si připravuje, aby se jim dal ještě důvěrněji poznat. Jestliže se chystá odejít, pak je to nikoliv proto, aby byl od tebe daleko, nýbrž naopak aby mohl být s tebou trvale v ještě důvěrnějším a bezprostřednějším spojení. To, na co se máš nyní soustředit, není tedy tvé loučení s Pánem, ale tvůj rozchod se světem. Nelekej se tohoto rozchodu. Musí k němu dojít, jinak bys zůstala bez Ježíše *osamělá jako sirotek*. Ježíš si tě vyhlédl, abys patřila jen jemu. Tvůj vztah k Bohu má být nyní nově uspořádán podle *Ducha pravdy*, kterého ti sešle, aby *zůstal v tobě a byl s tebou*.

Tento *Duch pravdy* se však diametrálně liší od ducha a od pravdy tohoto světa. Tento svět si zakládá na pravdách, které si sám vytváří a přetváří, aby hověl svým sklonům a uspokojoval své stále nezřízenější tužby. Hledá si k tomu dokonce svá vědecká zdůvodnění. *Duch pravdy* však není z tohoto světa, není to nic abstraktního, žádná teorie ani ideologie, není to výplod lidského rozumu ani názor většiny; je to Pravda sama, sám Život, sám živý a věčný Bůh. *Svět ho nemůže přijmout, poněvadž ho ani nevidí a nezná*. Co bys tedy mohla získat od světa, kterému je Ježíšův Duch naprosto cizí?

Jestliže chápeš, co pro tebe znamená, že jsi *ze smrti přešla k životu*⁽¹⁾, a že tedy *nejsi z tohoto světa*⁽²⁾, nehledej už u něho ani oporu, ani poučení, tím méně příklad a vzor. Nemůžeš přejímat jeho ducha, jeho hodnoty, jeho postoje a obyčeje. Není v nich Duch Ježíše Krista ani pravda. Bude-li tvůj život veden *Duchem pravdy*, musí se naopak dostat do zřetelného rozporu s duchem a životem tohoto světa. Pokud bys žila podle světa, svět by tě miloval. Ale žiješ-li tak, jak si tě Ježíš vyvolil a povolal, *svět tě přímo nenávidí*⁽³⁾. *Jsmo jak odpadky, které lidé odhazují, všichni námi pohrdají*⁽⁴⁾. Jak ti připomíná apoštol Petr, mu-

siš být stále připravena *obhájit se před každým, kdo se ptá po důvodech* tvého od světa tak výrazně odlišného *křesťanského chování*. Budeš schopna tak učinit *s vlídností a skromností*, jestliže máš při tom sama *dobré svědomí*, protože *Duch pravdy, Duch Ježíšův zůstává v tobě*.

Cesta, po které tě vede Ježíšův Duch, je cesta *jeho přikázání*. Dokud je chápeš jako obtížné břemeno, budeš si hledat důvody, jak si je ulehčit, jak je zkrátit či obejít. Jestliže však Ježíše opravdu *miluješ*, budeš naopak hledat, v čem bys mohla jeho lásce vyjít ještě více vstříc. Ježíš oznámil svá přikázání již na samém počátku svého veřejného působení, když *otevřel ústa a učil* a blahoslavil chudobu, tichost, trpělivost, milosrdnou lásku, mírumilovnost a nade vše **čistotu srdce**⁽⁵⁾. Jen ti mohou **vidět Boha** a přijímat jeho *Ducha pravdy*, kdo jsou *čistého srdce*. Největší propast, která odděluje Ježíšovo království od vládce tohoto světa, je rozpor v této otázce. To je také základní důvod, proč svět *nemůže přijmout Ducha pravdy, proč jej nevidí a nezná*: protože nemá a ani nechce mít čisté srdce. *Je otupělý, a tak se oddává prostopášnosti a hoví vši možné nečistotě a chamtivosti*⁽⁶⁾.

Nášim posláním však není získat si všemožně lásku tohoto světa. Jestliže nás Ježíš posílá do celého světa, tak ne proto, abychom v něm utonuli, abychom se otevřeli jeho smýšlení, my ani nemáme co mluvit s tímto světem, nýbrž máme za úkol pro Ježíše získávat ze všech národů nové učedníky, ty, které *ze svého svobodného rozhodnutí sám předurčil*,⁽⁷⁾ aby i oni vyšli ze světa a přijali Ježíšova přikázání.

Zatímco ostatní svět tebou bude pohrdat, oni čekají na tvůj příklad i na tvé slovo.

Ale můžeš se také dostat do bolestné situace, kterou popisuje žalmista: *Kdyby mě potupil nepřítel, dovedl bych to snést. Ale byl to můj důvěrný přítel*.⁽⁸⁾ Duch světa si umí najít cestu i do společenství věřících. Nediv se tomu, když i mezi svými potkáváš takové, kteří tě haní, protože nevědí, o čem mluvíš a čím žiješ. Chce-li to Bůh, snes moufku a s pokorou i takové utrpení a obětuj je Pánu, aby změnil jejich smýšlení. *Člověk se schopnostmi pouze přirozenými nepřijímá ty pravdy, které pocházejí od Božího Ducha*.⁽⁹⁾ Dbej především o to, abys *měla sama dobré svědomí*. Přijde den, kdy se *budou stydět za své špatné řeči ti, kteří pomlouvají dobré křesťanské chování*.

Bratr Amadeus

⁽¹⁾ Řím 6, 13; ⁽²⁾ J 17,14

⁽³⁾ srov. J 15, 19n; ⁽⁴⁾ 1 Kor 4, 13

⁽⁵⁾ srov. Mt 5, 1-12. 27-32

⁽⁶⁾ srov. Ef 4,17-19; ⁽⁷⁾ Ef 1,5

⁽⁸⁾ Ž 55, 13-15; ⁽⁹⁾ 1 Kor 2,14

Liturgická čtení

1. čtení – Sk 8,5–8.14–17

Filip přišel do hlavního samařského města a hlásal tam Krista. Všichni lidé dávali pozor na to, co Filip mluví, protože slyšeli a viděli, že dělá zázraky. Z mnoha posedlých totiž vycházeli nečistí duchové s velkým křikem. Také bylo uzdraveno mnoho ochrnutých a chromých. Celé město se z toho převelice radovalo.

Když se apoštolové v Jeruzalémě dověděli, že Samařsko přijalo Boží slovo, poslali k nim Petra a Jana. Ti tam přišli a modlili se za ně, aby dostali Ducha svatého. Do té doby totiž na nikoho z nich nesestoupil, byli jen pokřtěni ve jméno Pána Ježíše. Vložili tedy na ně ruce, a oni přijali Ducha svatého.

2. čtení – 1 Petr 3,15–18

Milovaní!

Mějte v srdci posvátnou úctu ke Kristu jako k Pánu a buďte stále připraveni obhájit se před každým, kdo se vás ptá po důvodech vaší naděje, ale ovšem s jemností a skromností. Musíte však mít přítom sami dobré svědomí! Pak se budou muset zastydět za své špatné řeči ti, kdo pomlouvají vaše dobré křesťanské chování. Je přece lépe, abyste snášeli utrpení – chce-li to tak Bůh – za to, že jednáte dobře, než za to, že jste udělali něco špatného.

Vždyť i Kristus vytrpěl jednou smrt za hříchy, spravedlivý za nespravedlivé, aby nás smířil s Bohem. Byl sice usmrčen podle těla, ale podle ducha dostal nový život.

Evangelium – Jan 14,15–21

Ježíš řekl svým učedníkům: „Jestliže mě milujete, budete zachovávat má přikázání. A já budu prosit Otce, a dá vám jiného Pomocníka, aby s vámi zůstal navždy: Ducha pravdy. Svět ho nemůže přijmout, protože ho nevidí a nezná. Vy ho znáte, neboť přebývá u vás a bude ve vás.

Nenechám vás sirotky, zase k vám přijdu. Ještě krátký čas, a svět mě už nevidí, ale vy mě zas uvidíte, protože já jsem živ a také vy budete živi. V onen den poznáte, že já jsem ve svém Otci a vy ve mně jako já ve vás. Kdo má moje přikázání a je zachovává, ten mě miluje, a kdo mě miluje, toho bude milovat můj Otec, a také já ho budu milovat a dám se mu poznat.“

Z KÁZÁNÍ PAPEŽE SV. LVA VELIKÉHO K SVÁTKU NANEBEVSTOUPENÍ PÁNĚ

Věřící mají proto kolem časných věcí rychle přecházet s vědomím, že v tomto pozemském údolí jsou jen poutníky. I když se jim vemlouvají, nesmějí se u nich lehkomyšlně zdržovat, nýbrž statečně přejít kolem. K takovému postoji nás vybízí apoštol Petr. Podle onoho pověření, které pro pasení Kristových ovcí třikrát přijal skrze trojí vyznání lásky, nás zapřísahá: »Milí bratři, protože jste cizinci a hosty na tomto světě, vyzývám vás: nepoddávejte se pozemským žádostem, které bojují proti duši.«

V čím zájmu však bojují pozemské žádosti, ne-li v d'áblově?

Nic však není, milovaní, mocnější proti lsti d'ábla než milosrdná dobrořivost a štědrá láska. Ony hříchům buďto zabraňují nebo nad nimi vítězí.

Ať nás tedy ovládne láska, bez níž žádná ctnost nemá cenu. Pak budeme moci vystoupit za Kristem po stejné cestě lásky, po níž vystoupil on. Jemu buď spolu s Otcem i Duchem svatým všechna čest a sláva po všechny věky. Amen.

Vstoupil na nebesa, sedí po pravici Otce*

Mluvit o nanebevstoupení Páně a vůbec o nebi vyvolává u některých »osvícených« lidí naší doby nepochopení a odmítání. Takovou »domněnku«, jak říkají, odmítají jako bláhovou dětinskou víru se soucitným úsměvem nebo dokonce s pohrdáním.

Všechny **obrazné představy** nanebevstoupení Páně jsou lidským dílem, a tudíž jsou nepřiměřené. Biblické texty se snaží vyslovit jednoduchou řečí nevyslovitelné, onen tajemný postup Kristova nanebevstoupení, který je lidskému chápání těžko dostupný. Kristus odchází od svých učedníků, jak předpověděl: *Přišel jsem na tento svět a nyní opouštím tento svět a jdu k Otcí.* (J 16,28) Vystupuje z dějin a přechází do říše naplnění a dokonání. Odchází a současně je novým způsobem zde, jak o sobě sám řekl: *Odcházím a opět přijdu k vám.* (J 14,28).

Kde je to nebe, kam Ježíš 40 dní po svém zmrtvýchvstání vystoupil a které jednou bude vším? V biblické zprávě se hovoří o pohybu směrem nahoru. Podle toho se zdá, jako by Ježíš stoupal vzhůru ze země, a tak bývá také představován na mnoha obrazech. Je tedy nebe prostor nahoře? Rozhodně ne. Prostorové »tam nahoře« slouží jen naší lidské představivosti. K nebesům v novozákonním smyslu se nepřiblížíme, jestliže se vzneseme ke Slunci nebo k Siriovi.

Nebesa nejsou místo mezi hvězdami, je to něco většího. **Je to místo u Boha, v jeho slávě a plnosti, je to tam, kde je člověk**

s Bohem. Proto sv. Pavel říká v 1. listu ke Korintským: *Nebe, to je to, co oko nevidělo, ucho neslyšelo a nač člověk nikdy ani nepomyslel... co Bůh připravil těm, kdo ho milují* (1 Kor 2,9; srov. Iz 64,3). Nebesa jsou *dům Otce* (J 14,2), do kterého nás Ježíš povolal a kam máme jednou dospět.

Tam nás tedy Kristus přešel. Pán sedí po pravici Otce, vyňat z proměnlivosti dějin, ale nikoliv nečinně. Odešel tam, aby nám **připravil příbytek** v domě svého Otce, abychom i my mohli být tam, kde je on (srov. J 14,2). **Sešle svým učedníkům Ducha Utěšitele**, aby obnovil lidská srdce a zůstal s mladou Církví až do konce.

**Současně je však Kristus novým zúso-
bem s námi lidmi.** Trůní po Otcově pravici a přebývá mezi námi **svým slovem, svou Církví a ve znameních spásy**, ve svátostech. *Kde jsou dva nebo tři shromážděni v mém jménu, tam jsem já uprostřed nich.* (Mt 18,20)

Zpráva o nanebevstoupení ve Skutcích apoštolských končí pozoruhodnými slovy andělů: *Nedívejte se nahoru, Pán je zde s námi. Hleďte jej ve svém středu, zachovejme si vědomí jeho skryté přítomnosti. Ježíš je nám blíže, než si můžeme představit. Vrátil se k Otcí, aby nám byl oporou v proměnyplných dnech našeho života, dokud jej neuvidíme tvář v tvář.*

Prof. dr. Alfons Benning
-sks-

Pozn.: * Mk 16,19

Matka a Prostřednice

8. května – Panny Marie, Prostřednice všech milostí

Že se Panna Maria i dnes zvláštním způsobem sklání k lidstvu, má svůj důvod v Bohem stanoveném jejím prostřednictví. Její souhlas při andělově zvěstování (Lk 1,38), početí a zrození Božího Syna (Lk 2,6), stejně jako její přítomnost pod křížem jejího Syna (J 19,25-27) byly všechno významné činnosti dějin spásy, při nich Panna a Matka spolupracovala, aby spása v Ježíši Kristu se mohla uskutečnit a aby se jí dostalo lidem. Ona tím dosáhla spojení lidstva s Vykupitelem, a to na všech zastaveních vykupitelské cesty, počínaje jeslemi až ke kříži. Proto jí křesťanství už od pradávna přiznalo titul Prostřednice. Již v době koncilu v Efezu (431) píše církevní spisovatel: »Ona je Prostřednicí mezi nebem a zemí; neboť ona dokonala mezi nimi

i sjednocení.« Toto přesvědčení převzal i 2. vatikánský koncil, když ji nazývá »vyvýšenou Matkou božského Vykupitele« a »velkodušnou společnicí« a současně ji oslovuje jako Prostřednici, aniž by tím něco ubíral na účinnosti jediného Prostředníka Krista (srov. 1 Tim 2,5). Koncil však také zdůraznil a vyzvedl nadčasový charakter Mariina prostřednictví, které »trvá v plánu milosti neustále od okamžiku souhlasu, který s vírou vyjádřila při zvěstování a bez váhání zachovala pod křížem, až do věčného dovršení spásy všech vyvolených«. Tak jako Vykupitelovo působení překračuje hranice času a má věčnou platnost, podobně je tomu i se spolupůsobením Panny Marie při vykoupení: má naddějinný význam a nadčasové trvání. Proto Maria, která

∞

žije ve slávě Boží po boku svého Syna, uskutečňuje i dnes svou mateřskou službu lidstvu.

Křesťanská víra a zbožnost shrnula toto živoucí a ustavičné prostřednictví Matky našeho Pána do různých názvů a titulů, které se v průběhu dějin stále více obohacovaly. Tak byla Maria uctívána jako *Matka živých* (jako protiváha Evy), jako *Matka lidí* a jako *Matka Církve*, vyzývána jako *Zachránkyně*, *Pomocnice křesťanů*, a to nejen v pozemských záležitostech, nýbrž i v péči o věčnou spásu, v nebezpečích pro duchovní život a v ohroženích Církve. To všechno vycházelo z hluboké a živě ověřené zkušenosti, že žena, která jednou zprostředkovala spásu a plnost milostí v Ježíši Kristu, bude v tom pokračovat v trvalé a vše zahrnující službě.

I když se toto poznání rozvíjelo v průběhu dějin, bylo ve svém jádru k dispozici již v raných dobách křesťanství. Nejstarší známá modlitba *Pod ochranu tvou* (konec třetího století) poskytuje vlastně přesvědčující důkaz o Mariině prostřednictví ve službě pro spásu lidstva. Protože invocace jako *Paní naše*, *Prostřednice naše*, *Orodovnice naše* dokazují stejně jako prosby *se Synem svým nás smiř*, *Synu svému nás doporuč*, *k Synu svému nás doprovod*, že Maria se podílí jedinečným způsobem na sdílení spásy a jako Prostřednice spojuje Krista s lidstvem, stejně jako naopak lidstvo s Kristem.

Proto je tato modlitba také odmítnutím znovu a znovu opakovaně námitky proti mariánské účtě: že Mariino prostřednictví narušuje přímé spojení člověka s Kristem, že brání bezprostřednímu kontaktu s Pánem. Opak je pravdou. Tak jako v přírodě při výstavbě či transformaci živin existují síly, které tyto životní procesy urychlují a zintenzivňují, tak je tomu i se silou Mariinou: ona lidi od Krista neodděluje, nýbrž jej spojuje s námi a nás s ním. Dává nám dále všechno to, co jí dal Kristus. A toto sepětí neuvolňuje, nýbrž prohlubuje, zvnitřňuje a posiluje. Teprve skrze Mariino mateřské prostřednictví nabývá naše spojení s Kristem Bohem chtěnou niternost, intimitu a svou plnost.

Znovu se zde vynořuje otázka: Nemělo takové intenzivní mateřské působení Prostřednice vůči lidstvu zůstat spíše neviditelným a skrytým? To je však podle poznatků o dějinách spásy, v nichž Bůh vždy své působení dával najevo znamením a zjevením, zcela nepřijatelné.

Víra a zbožnost natolik rozvinuly pravdu o Mariině prostřednictví, že oslovují

Marii jako *Prostřednici všech milostí*. Církve skrze papeže nové doby přijala toto pojetí v tom smyslu, že říká: Maria se svou přímlovou podílí na zprostředkování všech milostí lidem.

Svou starostlivostí, svou láskou a svou přímlovou spravuje současně všechno spásné Boží působení na základě svého postavení jako Matka Spasitele, Matka Církve a Matka všech lidí. Zjevení Panny Marie a poselství z Fatimy dávají této víře pevné opory.

Prof. Dr. Leo Scheffczyk
Z »Theologische Betrachtungen zur
Botschaft von Fatima«
přeložil -lš-

Zázračná medailka

Na »zázračné medailce« je zobrazena Panna Maria Prostřednice všech milostí. Na každém prstu roztažených rukou má prsten. Z některých těchto prstenů vyzařují paprsky, z jiných ne. Když se Kateřina Labourée ptala na význam těchto paprsků, obdržela vysvětlení: *Paprsky jsou symboly milostí, které mi Bůh dal, abych vám je zprostředkovala, když mě o ně budete prosit. Prsteny, které nezáří, znamenají milosti, o které mě nikdo neprosí, a které vám proto nemohu dát.*

Poselství Královny míru

Drahé děti!

**I dnes vás zvu k modlitbě.
Dítky, buďte radostnými nositeli míru
a lásky v tomto nepokojném světě.
Postem a modlitbou dosvědčujte,
že jste moje a že žijete má poselství.**

**Modlete se a hledejte!
Já se za vás modlím a přimlouvám
před Bohem, abyste se obrátily,
aby váš život i vaše jednání vždy byly
křesťanské.**

Děkuji vám, že jste přijaly mou výzvu.

Medžugorje, 25. 4. 1999

**„Bud'te radostnými nositeli míru a lásky
v tomto nepokojném světě.“**

Svatá Panna nás paradoxně zve k radosti, zatímco zprávy ze světa jsou znepokojující a probudily se iracionální síly nenávisti.

Ale neřekl nám snad Ježíš – „Až se ty věci začnou dít (vátky, zvěsti o válkách), vzpřimte hlavu, neboť se přiblížilo vaše vysvobození“? Nemáme být kapitulanty, ale máme, jakoby předem, žít království míru, triumf Mariina neposkvrněného Srdce. Sřetávající se síly nejsou pouze síly Východu a Západu, ale jsou to síly dobra a zla, a v tomto boji máme každý svou úlohu, jsme přímo na bojišti; proto naše modlitba, náš půst, obrácení našeho srdce jsou tak důležité.

„Modlete se a hledejte“ – kromě obvyklého pozvání k modlitbě nás sv. Panna žádá, abychom hledali: máme hledat Boha, hledat prostředky, jak se Mu líbit; všechna horlivost je v tomto vášnivém hledání, které nás osvobozuje od vlačnosti. Takové je ono skutečně křesťanské jednání, o němž nám naše Matka mluví.

Místo abychom se stavěli za tu či onu stranu a rozdělovali se vstupem do dynamiky konfliktu, musíme hledat Boží vůli a jeho svatost, která nám dává mír a radost, naději, lásku i pro naše nepřátele. Pak poznáme, že každý člověk, i ten nejhorší, je milovaným dítětem Božím.

Bratr Efraim,
komentář k poselství Královny míru,
25. 4. 1999

Zasvěcení Panně Marii

Maria je ženou víry. Když k ní přišel anděl Páně, aby jí nabídl neporovnatelné mateřství: *Máš se stát Matkou Pána*, odpověděla Maria: *Jak se to stane, když může nepoznávám?* (Lk 1,34) To je myšleno zcela lidsky, ale právě jen lidsky. Anděl jí dává odpověď z Boží perspektivy: U Boha není nic nemožného. *Duch svatý na tebe sestoupí a moc Nejvyššího tě zastíní.* (Lk 1,34) U Boha platí jiná logika.

Jedině v tomto horizontu víry je možné najít přístup ke zjevení Boží pravdy. I dnes jsou patrné uvnitř Církve protiklady, když obsahy víry a především její tlumočení učitelským úřadem Církve odporuje oblíbeným názorům světského smýšlení. Není možnost ani chuť vyvěsit své smýšlení »na kostelní vrata«. Kdyby se byla Maria vzepřela andělovu slovu a setrvala jen na lidských hlediscích, nepronikla by k víře: u Boha není nic nemožného. I dnes se přístup k víře otevírá pouze tomu, kdo je jako Matka Boží ochoten připustit nepochopitelnou Boží šíři.

Když se i dnes někteří věřící pokoušejí prosadit v Církvi platnost světského smýšlení, pak zůstávají mimo horizont víry, který si Maria otevřela. A tak jeden evangelický teolog nedávno označil dnešní křesťanství za »nejznivelizovanější a nejpohandštější náboženství, jaké kdy existovalo«. Maria nám ukázala, že lidské předvídaní má příliš krátký dosah, než aby dostihlo Boží předvídaní. *Duch svatý sestoupí na tebe.* (Lk 1,35) A Maria říká: *Hle, jsem služebnice Páně, ať se mi stane podle tvého slova.* (Lk 1,38) Nemylme se. Všechno nesprávné jednání vychází z nesprávného myšlení. Myšlení víry naší Církve nemá své měřítko ve světě, spíše vyzývá myšlení světa, aby se řídilo podle myšlení Církve.

Již ve Starém zákoně Bůh výslovně říká: *Mé úmysly nejsou*

vaše úmysly a vaše cesty nejsou moje cesty. Jako nebesa převyšují zemi, tak převyšují mé cesty vaše cesty a mé úmysly vaše úmysly. (Iz 55,8n) *Nepřizpůsobuje se už tomuto světu* (Řím 12,2), je apoštolské poselství, které odpovídá Mariinu obrazu. Proto říká Alžběta Marii: *Blahoslavená, která jsi uvěřila, že se splní to, co ti bylo řečeno od Pána.* (Lk 1,45) Zasvěcení Panně Marii představuje poslušnost víry vůči Božím slovu, tak jak je jako vzor prožila Maria.

Maria je ženou činu. Křesťanská víra musí být nejdříve prožita, než může být vyslovena a komentována, jinak bychom mluvili o něčem, co jsme nezakusili. Maria doslova a do písmene přináší Ježíše na svět. Vnitřní dynamika víry tihne k vnějšímu vyjádření. *Ne každý, kdo mi říká Pane! Pane!, přijde do nebeského království, nýbrž ten, kdo plní vůli mého Otce v nebesích* (Mt 7,21), takový je výslovný příslib Ježíše Krista. Maria pro Krista více učinila, než o něm řekla. Když spolu s příbuznými chtěla mluvit s Ježíšem během jeho veřejného působení, řekl svým posluchačům: *Kdo je moje matka a kdo jsou moji bratři?* (Mt 12,48) – Jsou to ti, kdo Boží slovo slyší a činí. Maria Boží slovo slyšela a jednala podle něho. Zasvěcení Panně Marii chce jednotlivé věřící uvést do tohoto Mariina životního způsobu. Víra, která se neprojevuje v jednání, nezaslouží jméno »víra«, a jednání a život, který není inspirován vírou, si nezaslouží název »život«.

V počátcích křesťanství se pohané obraceli ke křesťanství, protože křesťané vedli vzorný život. Dnes se mnozí od křesťanství odvracejí, protože křesťané chtějí žít právě tak jako pohané. Maria nám ukazuje, že je na výši svého poslání. Odpovídá svému prostému a jasnému Božímu dětství, které v sobě

vnáší do každodenní služebné věrnosti.

Ženou, kterou nejvíce představuje naše západní kultura, je, Bohu díky, stále ještě Maria. Ji patří nejkrásnější a nejdokonalější obrazy a sochy největších umělců všech dob. »Vidím tě, Maria, jak jsi líbezně zobrazena v tisících obrazech,« vyznává německý romantický básník Novalis. Dokonalé křesťanské lidství lidí přitahuje. Kdo jde k Marii, jde ke Kristu a může říct jako ona: *Veliké věci mi učinil ten, který je mocný, a jeho jméno je svaté.* (Lk 1,49)

Maria je ženou života. Kde je Maria, tam se rozvíjí duchovní život. V Marii, jako v Nádobě Ducha svatého, jak říká Církve, uctíváme samotného Ducha svatého. Doby, kdy bylo možno s Marií začínat málo, nebo vůbec ne, byly vždy bezduché doby církevních dějin. Nadšení v křesťanství se udusilo, duchovní povolání vymřela a duchovní zesvětštili. Zasvěcení Panně Marii znamená prosbu o Ducha svatého a prosbu o duchovní povolání.

Ježíš si bere tuto záležitost za svou. Dává nám zcela jednoznačné a konkrétní úkoly, když říká: *„Žeň je hojná, ale dělníků je málo. Proste Pána žni, aby poslal dělníky na svou žeň!“* (Mt 9,37n). Tady si nás sám Pán bere do služby k ustavičné modlitbě za duchovní povolání! Berme toto pozvání vážně! Je součástí života jednotlivých katolických křesťanů, katolických společenství, katolických obcí intenzivní modlitba za kněžská a řeholní povolání? Nebo jsme to nahradili diskusemi o jiných souvislostech kněžského stavu? To nás nepřivede dále, podle Ježíšových slov nám pomůže jen modlitba: *Proste tedy Pána žně.* (Mt 9,38) A Maria říká: *Všechno, co vám řekne, učíte!* (J 2,5) Maria sama to dělá, a to s velkým úspěchem, jak ukazuje svatodušní nověna v jeruzalémském večeřadle. Vyhovme zcela vážně výzvě Ježíše a jeho

Matky a já jsem hluboce přesvědčen o plodnosti našeho modlitebního úsilí. Zasvěcení Panně Marii se ukáže účinné právě zde. To mi říká moje víra a na tom stavím svou důvěru.

Pod křížem dal Ježíš sám učedníku Janovi Marii za Matku: *„To je tvoje matka.“* (J 19,27) Jako nástupce apoštolů cítím v tom zvláštním způsobem oslovení a výzvu. Při svých mnoha starostech o Církev a svět v naší zemi neznám žádnou lepší radu než kdysi kardinál Josef Frinz, a proto jsem obnovil jeho zasvěcení z r. 1943. V těžkých situacích křesťané vždy chodili k Marii a nikdy k ní nešli zbytečně. Z této skutečnosti se zrodilo její jméno: *Matka ustavičné pomoci.* Je to její nejrozšířenější obraz v našich kostelích a kaplích. S její pomocí můžeme a musíme počítat a pod její ochranu se smíme utíkat.

Jedna svatá, jedna nesvatá, dvě apokalyptické ženy. Apokalypsa je realistický dokument uvnitř božského Zjevení. Ukazuje nám právě nyní naši dobu a její pozadí a odhaluje Boží přítomnost v tomto konkrétním světě. Tato kniha nám staví před oči dvě ženy, které podstatně ovlivňují světové dění. V kapitole 12 verš 1 a 5:

Pak se ukázalo na nebi znamení: žena oděná sluncem s měsícem pod nohama a s korunou z dvanácti hvězd kolem hlavy... A porodila syna, chlapce, toho, který má vládnout všem národům železným prutem. Avšak její dítě bylo uchváčeno

do nebe k Bohu, k jeho trůnu. (Zj 12,1.5)

Protiklad k tomu najdeme v 17. kapitole stejné knihy ve verších 3-6. Zde je řeč o ženě, která sedí na poušti na rudé šelmě *plné rouhavých jmen se sedmi hlavami a sedmi rohy* (Zj 17,3). Žena má oslňující odění. Drží v ruce zlatou číši plnou ohavností a nečistot svého smilstva. Na čele má napsáno své jméno: Velký Babylón, matka nevěstek a ohavností na zemi. (Srov. Zj 17,3-6)

Nemravnost nevěstky je jen vnějším výrazem hlubší nevázanosti. Prostituce je to, co proroci často označují jako obraz nečistoty a manželské nevěry. Održená od Boha, Pána a Stvořitele řádu, všem se nabízí, ztrácí veškerou hlubší orientaci a všechn životní řád ruší tím, že druhé svádí na stejnou cestu.

Tyto dvě apokalyptické ženy, svatá a nesvatá, odhalují situaci rozhodování v současném světě. Žena je rozhodující postavou stvořeného bytí, neboť ona je lůnem života. Ona rozhoduje o smrti a životě člověka. Hodnota každé kultury a každé doby se projevuje v sebepojetí ženy a v chování lidí vůči ní. Patří pozornost a úcta společnosti svaté Ženě, Marii, nebo nesvaté ženě, nevěstce Babylónu? Ta druhá odmítá být matkou. Činí své lůno neplodným, aby je mohla nabídnout hříšné žádostivosti muže. Zdá se, že společností všech barev se milkují s jejím vkusem. Dokonce i v Církvi se nám zdá, že jsme bezmocní, když chceme ukázat na hodnotu a jas panenství a duševní i tělesné čistoty. Žena bez muže a bez dítěte se stala jedinou ideální ženskou postavou, která ovládla současnost. Vyhledky jsou chmurné.

Pod tíživou převahou protežovaného svádění, které proniklo hluboce do Církve, uzavírá mnoho věřících falešné kompromisy. Mnoho zasvěcených služebníků Církve má strach před mučednictvím, jakým je

známkuji sdělovací prostředky a odzbrojený a svedený Boží lid. Bude schopna legitimizovaná žádostivost po stále stupňovaném blahobytu, rozkoši a moci, bude schopna pýcha bludných učení sklonit se před poslušností a pokorou Kristovy nevěsty, plnou mocí vybavené a jemu zasvěcené Církve?

Musíme se odvážit toho, že budeme více důvěřovat Bohu než sobě a celému světu dohromady. Zde přichází ke slovu Maria, která dokazuje, že u Boha není nic nemožného. (Srov. Lk 1,37). To dokazuje její početí bez poskvrny dědičného hříchu, to dokazuje početí Krista pod jejím srdcem mocí Ducha svatého. Proto o ní platí slova: „*Blahoslavená jsi, že jsi uvěřila.*“ (Srov. Lk 1,45) Skrze víru služebnice Páně, která nečeká na nic jiného než na splnění Kristových zaslíbení, se uskuteční obrat od nesvaté ženy k Ženě nejsvětější. Mariina víra umožnila Kristovo vykoupění pro celý svět. *To je vítězství, které přemohlo svět – naše víra.* (1 J 5,4)

Jsme povoláni, abychom s touto Mariinou vírou šli vstříc třetímu tisíciletí. To je víra, kterou má svět za zbytečnou, směšnou, se kterou již veřejnost nepočítá. Ale protože nemusíme dbát na většinu ani se dívat na úspěch, můžeme žít svobodně jako Boží děti ve světle své víry, konat svou službu ve světě a vydávat svědectví. V útocích a ponižování, jimiž nás svět častuje, nacházíme v pohledu na Marii stojící pod křížem sílu nastavit i druhou tvář (srov. Mt 5,39). To je víra maličkých a slabých, kterou Ježíš s takovým jástem pozdravuje (srov. Mt 21,16n), která nezmýlená pochybovačným počouchlým vpytáváním věří svědectví Církve. *Ne tělo a krev, ale Otec v nebesích* (srov. Mt 16,17) nám zjevuje, že sám Kristus postavil svou Církev na Petrově skále, že on je klíčem Davidovým, který *otevře, a nikdo nemůže zavřít, zavře, a nikdo nemůže otevřít*

(Zj 3,7), tento klíč dal Církvi (srov. Mt 16,19) a poslal ji do světa, tak jako jej poslal Otec.

Neposkvrněné Početí Mariino, nebo latinsky *Immaculata conceptio*, ukazuje neposkvrněnou, neporušenou koncepci Boha o člověku. Takový člověk je skutečným Božím obrazem. Neváhám říct: Člověk může rozměrem své lidské omezenosti učinit Boha viditelným. Maria v protikladu k Evě dává Bohu všechn prostor, když říká: *At' se mi stane podle tvého slova* (srov. Lk 1,38), takže může být naplno člověkem, když říká: *Veliké věci mi učinil ten, který je mocný* (srov. Lk 1,49). Maria je skrz naskrz spojena s Bohem, a proto může být plně spojena s člověkem.

Pán je s tebou (Lk 1,28), a proto její solidarita se světem je univerzální. Proto jí říkáme: Naše milá Paní. Proto je Maria obrazem Církve. Druhý vatikánský koncil formuloval nauku o Marii v rámci nauky o Církvi. Je-li Církev dále žijící Kristus, pak zůstává i dále žijící služebnice Páně a sloužící a milující Maria zcela spojena s Bohem a zcela spojena s člověkem.

Zasvěcení Panně Marii znamená: radikální sepětí s Bohem a ještě těsnější spojení s lidmi.

V této víře, do které vstupuje Mariino společenství, s pohledem upřeným na ni, bez ohlížení na babylónskou ženu, půjdeme neklamně všim, co nám může přinést třetí tisíciletí, s hořícími lampami na svatbu (srov. Mt 25, 1-13). *Blahoslavená jsi, Maria, že jsi uvěřila.* (Lk 1,45) O každém, kdo se zasvětil Marii, platí to, co se zpívá o ní: »Ty budeš zářit ještě dlouho po skončení časů v nebeské slávě navěky.«

Pastýřský list k obnovenému zasvěcení kolínského arcibiskupství 8. 12. 1994 Z knihy J. Meisner: Von nun an preisen mich selig alle Geschlechter přeložil-lš-

SEDM DNŮ MARIE Z NAZARETA

V ČESKÉ REPUBLICE
10. – 16. května 1999

Praha – Panna Maria Sněžná

10. 5. 1999 – 17.00 hod.

Příbram – Svatá hora

10. 5. – 22.00 hod. noční bdění

11. 5. – 9.00 hod. mše svatá

Tábor – Klokoty

11. 5. – 13.00 hod.

Třebíč – kapucíni

11. 5. – 18.00 hod. noční bdění

Hradec Králové – katedrála

12. 5. – 9.00 hod.

Králíky – Hora Matky Boží

12. 5. – 13.00 hod.

Ostrava – katedrála

12. 5. – 18.00 hod. noční bdění

Frýdek – Místek

13. 5. – 7.00 hod.

Svatý Hostýn

13. 5. – 10.30 hod.

Žarošice u Hodonína

13. 5. – 18.00 hod.

Kyjov

13. 5. – 22.00 hod. noční bdění

Vlčnov

14. 5. – 7.00 hod.

Velehrad

14. 5. – 10.00 hod.

Olomouc – kapucíni

14. 5. – 17.00 hod.

Koclířov u Svitav

ČM Fatima

14. 5. – 22.00 hod. noční bdění

15. 5. – celodenní program,

hlavní mše sv. v přírodním

areálu v 15.00 hod.

Křtiny u Brna

15. 5. – 18.00 hod.

Šlapanice u Brna

15. 5. – 22.00 hod. noční bdění

16. 5. – 7.00 hod. mše sv.

Brno – katedrála

16. 5. – 10.00 hod.

rozloučení s putovní sochou

Omlouváme se všem našim

čtenářům, že program putování

sochy Panny Marie

byl v minulém čísle neúplný.

Stalo se tak z technických důvodů.

Mateřství je oslavou Boha

Netradiční křesťanské zamyšlení ke Dni matek

V čase, kdy se kvapem blížíme k jubilejnímu roku 2000, vrhá panenské početí a narození Boha v lidském těle mimořádné nové a jasné světlo na největší tajemství pozemského života: na lidské početí a zrození, na lidské mateřství.

Můj první okamžik: Letnice

Ježíš byl počat jen z Marie a Ducha svatého bez jakékoliv součinnosti muže. Získal celé své lidství jen z Panny Marie. Proto žádné dítě na světě nebylo a nebude nikdy tak podobno své matce jako on.

Ale žasněme! I moje početí v sobě obsahuje přímé a osobní působení Ducha svatého, i když jiným způsobem.

Jak bychom si mohli vysvětlit, že se ze dvou tvorů nezrodí něco jako zvíře, nýbrž že vstupuje do života lidská osoba, která nikdy předtím neexistovala, která je na tomto světě zcela jedinečná a neopakovatelná⁽¹⁾ a která je od prvního okamžiku své životní dráhy povolána k věčnému životu?

Matko života, mnoha znameními jsi nás provázela a chránila před mocí smrti. Matko každického člověka v boji o nepomíjející život, pomáhej nám bránit život, který je odrazem Boží lásky. Pomáhej nám chránit jej vždy, od jeho počátku až k jeho přirozenému rozloučení se světem.

Jan Pavel II. 13. 5. 1991

První okamžik mé existence jsou tedy Letnice. Neexistoval bych, kdyby nebylo Ducha svatého, Pána a Dárce života, který mi stejně jako Adamovi vdechl dech života – nesmrtelnou duši.

Jak obdivuhodná skutečnost!

Počat, protože od věčnosti milován!

A to i tehdy, jestliže nejsem počat tak, jak to Bůh miluje, aby byl předáván život. I když jsem dostal život nikoliv skrze pravou, hlubokou a věrnou lidskou lásku, i mimo manželství, jako z »náhody« či dokonce »nehody« (strašné slovo!), i při násilném a bestiálním aktu. Ano, i když Ježíš nad tím pláče a Maria nad tím vzlyká, sám Bůh spolupůsobí. (Je to podobné, jako když kněz slaví mši svatou ve stavu těžkého hříchu: Ježíš a jeho Matka nad tím pláčou, ale hostie se stejně proměňuje v Boha.)

Neboť Bůh je věrný a plní své slovo v pokoře až do konce. I za dramatických okolností, které mě nejvíce zraňují, tedy okolností, které nejvíce znovu křížují jeho samého. On sám trpí nekonečně více, než já mohu trpět.

A to tedy znamená: I když jsem pro ty, kteří mě podle těla zplodili, jako něco nežádoucího, co si nepřejí: Bůh si mě přál a chtěl mě, od věčnosti jsem v jeho představě. I když jsem nebyl přijat v lasec, Bůh mě nekonečně miluje, jinak by mi nebyl dal život.

Protože u něho je milovat a dát život naprosto totéž. Když mě povolal k bytí, pak je to důkaz, že mě miluje. A protože mi nedává život tak, jako když někdo luskne prsty a pak odtáhne, udržuje můj život bez ustá-

ní, to znamená i v tomto okamžiku bije jeho srdce z lásky ke mně.

Již sama skutečnost, že existuji, je důkazem, že Bůh není nic jiného než život, protože není nic jiného než láska. Nemůže nic jiného než dávat život, protože nemůže nic jiného než milovat. Jak nepochopitelná skutečnost!

Ať už tomu věříš, nebo ne, ať na to myslíš, nebo nemyslíš, **je to tak!** A pokud o tom pochybuješ, v nebi se přesvědčíš!

A pojďme ještě dále: Jestliže mi Bůh dal život, i když znal rizika spojená s lidskou svobodou, kterou mi vždy ponechává, pak také věděl, že může jednoho dne ve mně zvítězit jeho svatost nad mými hříchy, jeho moc nad zlem a jeho život nad smrtí. Jestliže žiji, tak proto, že mě miloval ve svém milosrdenství. Moje existence sama o sobě je již předem znamením jeho vítězství a důkazem jeho soucitu. Kdybych neměl 99,9% šanci, že uvidím Boha, povolal by mě do tohoto zlem poznamenaného světa? Vzal by na sebe takové riziko?

Zrozen z jeho Srdce, zrozen k jeho slávě!

Když zpívám: *Svatý Bože, svatý Silný, svatý Nesmrtelný*, vím že nejsem ani svatý, ani silný, ale jsem již **nesmrtelný**. Ano, jsem nesmrtelný. Neboť smrt nemá žádnou moc nade mnou, vyjma mého těla. Ale i to jen dočasně, protože vím, že moje tělo bude jednou oslaveno tak jako tělo Ježíšovo.

Jestliže tedy existuji, čeká mě sláva! Jak nádherná skutečnost!

Pochybuješ o tom? Bůh sám to dosvědčuje: *Bůh neučinil*

smrt... stvořil totiž všechno, aby to bylo, není v tom smrtící jed (Mdr 1,13.14). Maria, Boží Matka a moje Sestra, je již s tělem a krví oslavena. Jestliže se jí Ivan a Vicka mohou dotýkat, není to nic jiného než závdavek toho, co nás všechny čeká: jednoho dne budeš moci vidět tělo své nebeské Matky a Královny a dotýkat se ho.

Bůh sám je proti těm, kteří *rukama i slovy přivolali smrt, kteří mezi sebou říkají: „Krátký a strastiplný je náš život, náhodou jsme se narodili... náš život se rozplyne jako stopa po obláčku.“* (Mdr 1,16;2,1-4)

Ne, ještě jednou ne! Nikdo z nás není plodem náhody! Je plodem srdce samého Boha. Papež Jan Pavel II. opěvuje ve své hymně zářící krásu života: *»Zárodek věčnosti, který v sobě člověk nosí, není možno redukovat na pouhou hmotu a vzpírá se proti smrti. Naděje na zmrtvýchvstání vrhá nové světlo na tajemství utrpení a smrti. V lidských zářících odraz reality samého Boha. Je to stopa jeho slávy. Ano, život je semenem existence, která jde daleko za hranice času. Bůh stvořil člověka k nesmrtelnosti. Jeho sláva září na jeho tváři. Lidský život je vizi Boha. V něm se zračí nepomíjející Stvořitele. Neboť život dosahuje své plnosti, když je předáván. Nejhlubší smysl života je být darem, který se naplňuje v darování sebe sama.«* (Evangelium života)

Je nějaké místo na světě, nějaký okamžik v životě, ve kte-

rém bychom se dávali více, než když dáváme samotný život?

Můžeme tedy směle prohlásit: »V lidském otcovství a mateřství je přítomen sám Bůh.«

Jak fantastická skutečnost!

Uhnížděno v lůně své matky a uhnížděno v Srdci Otce

Ty, milá maminko, která v tomto okamžiku nosíš v sobě dítě! Víš, že prožíváš obdivuhodné tajemství celého stvoření? Rozkvétá v tobě nový život! To je to nejvyšší dílo z Božích děl. Ty právě dáváš život, a to s ním a v něm.

Můžeš stvořit zcela nový život z lásky skrze své tělo: znáš něco, co je podobnější Božím tajemství? Je to posvátné, nic není světějšího. Kdykoliv se toho dotýkáme, dotýkáme se zorničky Božího oka. Vstupujeme přímo do jeho srdce!

Nezapomeň ani na okamžik: **ta maličká bytost v tobě je již věčná, nesmrtelná!** Ta malá lidská osoba je tu, aby se rozvíjela v průběhu týdnů; a již nyní je odleskem slávy samého Boha. Ty maličké oči, to jsou již hvězdy, které se brzy otevrou dennímu světlu; a jednoho dne uvidí tvář našeho Pána Ježíše Krista a budou žasnout nad jeho něžností i jeho vznešeností. To dítě již dnes může říct: *A v svém těle uvidím Boha!*

To maličké srdce, které můžeš v 18. dnu vidět díky ultrazvuku, nepřestane tlouci láskou až do věčnosti. Všechno to, co je učiněno z lásky, přetrvá až do věčnosti! Tvé dítě se uhníždilo v tvém lůně a současně je schouleno v Srdci Otce. Ty mu dáváš život, zatímco on mu dává existenci!

»Lidský život je v rukou Božích, v rukou plných něžnosti, v rukou matky, která je počala, žije je a pečuje o ně.« (Evangelium života)

Zatímco prožíváš, jak v tobě rozkvétá život, stáváš se živým obrazem samého Boha. Nic ti

neukazuje zřetelněji, že Bůh je jen život a jen láska!

Žij stále v jeho přítomnosti, klaněj se mu ustavičně

Neváhejme tedy říci: *V každém narozeném dítěti jistě přebývá Ježíš.*

Když své dítě miluješ, modlíš se tím k Bohu. Když o ně s něžností pečuješ, chráníš Ježíše. Tvé lůno je tím nejposvátnějším místem! Místem, na kterém se Ježíš zjevuje tak, jak se nám daroval: v naprosté zranitelnosti, slabosti, malosti, tzn.

takový, jaký je. *Kdo vidí mne (zcela maličkého v lůně a pak v náručí matky), vidí Otce!*

Proživej ten čas očekávání jako Maria svůj »první advent«, kdy nosila Boha pod srdcem. Odevzdej se zcela přítomnosti svého dítěte a přítomnosti živého Boha, který je v něm. Díky vědeckým objevům víme nyní zcela bezpečně, jak vnímavé je toto dítě v lůně pro všechny objevy, duševní stavy a pocity své matky. Měj tedy již nyní podíl na duševním životě svého dítěte.

Daruj mu svou modlitbu, přijímej jeho odevzdanost

Tvé dítě ať tě vede, učí a vychovává. Každý z nás musí svůj

život chápat jako stav doby těhotenství, v očekávání svého narození pro nebe. Aby to byla Mariina náruč, která mě tam přijme, aby byla pro mě *Bránou nebeskou* ona, která se pro Boha stala *Bránou pozemskou*, musím žít stále v jejím lůně.

Tvoje dítě je dokonalý příklad toho, co to znamená žít z Marie, protože ono je zcela a naprosto závislé na tobě, všechno přijímá od tebe a všechno ti vrací.

A ty, tatínku, který máš jen částečný podíl na daru života, který vdechl sám Bůh, buď hoden svého nebeského Otce! Tak jako jím byl Josef pro Ježíše.

Když mu Maria řekla: *Tvůj otec a já...*, Ježíš se zahleděl do Josefových tváří a odpověděl: *Můj Otče, jenž jsi na nebesích...* Tak velice byl Josef živoucím obrazem Otce na zemi.

Nečekej až na jeho narození, abys žil v niterném vztahu s dítětem, které ti Bůh svěřil. Neumíš si představit, jak velice je vnímavé pro všechno, co kolem něho děláš a jak žiješ. Jak je citlivé na tvůj hlas a tvůj dotek. I když ty sám to ještě nevíš, ono už tě dávno zná.

Zapoj je do vašich modliteb. Už se nemodlíte ve dvou, již je tu rodinná modlitba. Zpívejte mu žalmy a duchovní písně, (uvidíte, jakou bud mít radost, až je uslyší po svém narození!).

Modlete se v rodině a s přáteli a pokud možno i s knězem nad těhotnou maminkou a rozjímejte o tajemství Mariiny návštěvy u Alžběty.

Při svatém přijímání popros kněze, aby požehnal tvému dítěti. I jeho jménem přijmi svého a jeho Pána. Nediv se, když ucítíš lehké pohyby. Na konci těhotenství je již schopno poznat svého Pána. Tajemství návštěvy je stále aktuální!

(Pokračování příště)

⁽¹⁾ Mezi miliardami lidí není jediný člověk, který by měl přesně stejnou duši a stejnou tvář jako ty.

„Halo, jsem zde, žiji!“

Zárodek v prvním dnu

„Moje srdce začalo bít!“

Plod v šestém týdnu

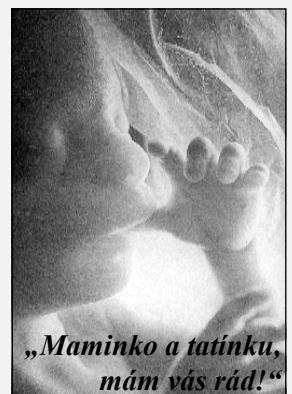
„Pohybuj svými končetinami!“

Plod v desátém týdnu

„Ukazují se rysy mého obličej!“

Plod v patnáctém týdnu

„Maminko a tatínku, mám vás rád!“

Plod v sedmém měsíci

Ďábelská spirála

Když před měsícem začaly útoky NATO na Jugoslávii, kdo počítal s tím, že po čtyřech týdnech nebude ani náznak nějakého obratu? Nebyly a nejsou naše pohledy na tento bolestný problém důsledkem tendenčních informací? Průzkumy se nám snaží namluvit, jako by naše »hlasování«, kdo je pro a kdo je proti, mohlo rozhodovat o tom, co je ještě dobré a co už není zlé. Iz tendenčních a jednostranných informací musí být už každému stále zřejmější, že násilí, které jako odpověď na násilí páchá na Balkáně technická přesila vojenské mašinérie, je ve svých důsledcích stále nesmyslnější. Zatímco zuřivým bombardováním se den co den doslova vyhazují do vzduchu miliardy, aby se na zemi zmařily další miliardové hodnoty, statisíce lidí přicházejí o základní prostředky k životu a nesčetní nevinní lidé o život a o zdraví. Nucený exodus, který měly útoky zastavit, se nejen nezmenšil, ale ještě zesílil. Samotným kosovským obyvatelům dosavadní útoky nejen že ani v nejmenším nepomohly, ale ještě více prohloubily jejich utrpení a ztížily jejich osud. Vražedná nenávisť jedněch proti druhým se stále více prohlubuje. Jediný, kdo může mít z tohoto pekelného kolotoče radost, je ďábel a zbrojní koncerny, jejichž přeplněné sklady se úspěšně vyprazdňují a otevírají tak cestu k novým závratným ziskům. Z prostředků, které celá akce stojí, jde na humanitární účely doslova jen zlomek. Kdyby se stejně ochotně věnovaly

tytéž miliardy dolarů na humanitární účely jako na nesmyslné použití vojenské síly, vypadala by situace úplně jinak.

Všichni, kdo se nám snaží namluvit, že je naší spojeneckou povinností, abychom s tímto vysoce technizovaným násilím, ničením a nevyhnutelným zabíjením a mrzačením lidí souhlasili, zapomínají, že žádný pakt a žádná unie nás nesmí připravit o naši vlastní lidskou tvář a svědomí.

To, čeho je nyní zapotřebí, není podpora masového bombardování, ale kromě velkodušné a obětavé solidární materiální pomoci je to ještě intenzivnější modlitební tažení doprovázené obětmi a postem, tedy přesně to, k čemu přímo na území bývalé Jugoslávie vyzvala Královna míru ještě před tím, než zde padl první výstřel nekonečných a ničivých bratrovražedných válek. To je také odpověď všem, kteří se bojí, aby význam »soukromých« zjevení nepřevážil nad zjevením univerzálním. »Soukromá« zjevení poslední doby nejsou ovšem nic jiného než navýsost naléhavá a současně varovná aktualizace zjevení univerzálního. Odtud plyne potřeba věnovat jim zcela dobrovolně a pokorně náležitou pozornost. Kdo chce, ten si vždy najde důvod, aby mohl odmítnout z nebe nabídnutou ruku. Když pak přijde do tuhého, nezbude mu, než spoléhat na NATO. Může-li však ještě někdo světu vrátit mír, nejsou to vojenské pakty, ale Královna míru.

Lubomír Štula

Vyhrocení situace v Kosovu mě vede k tomu, abych vás poprosil o modlitbu, aby Pán osvětlil všechny, kdo jsou odpovědní za budoucnost tohoto regionu.

Postižená národní společenství mají za sebou již dlouhou »křížovou cestu« a čekají na řešení, která respektují dějiny a právo.

Maria, Královno míru, vylej do srdcí těch, kteří mají v rukou osudy národů, aby měli odvahu ke krokům ve prospěch skutečného společného blaha.

Jan Pavel II. 21.3. 1999

Jak mluvit o míru, když národy jsou nuceny k útěku, když se pořádají hony na lidi a zapalují se jejich příbytky? Když nebe je zataženo burácející válkou, když na domy dopadají s hukotem projektily a ničivý oheň bomb boří města a vesnice?

Dost už bylo lidské krve krutě prolité! Kdy se už konečně přetrhne ďábelská spirála pomsty a absurdních bratrovražedných konfliktů?

Ať se konečně zmobilizuje solidarita všech, aby se vrátili a hovořili spolu v bratrství a míru.

Jan Pavel II. 4. 4. 1999

Maria, kterou vzýváme jako Královnu míru, v těchto dnech velkého znepokojení kvůli konfliktu v Jugoslávii, zjednej drahocenný dar míru především této milované, trpící a mučené zemi. Kež síla mírového soužití a dialogu převáží nad etnickou nesnášenlivostí a násilím zbraní.

Jan Pavel II. 18. 4. 1999

KOSOVO

V Kosově vyhánějí srbská vojska také arménské katolíky. Podle informace agentury Kirche in Not katolíci prchají do Černé hory. Skupiny uprchlíků z jednotlivých farností vedou jejich kněží.

VYHROCENÍ V INDONÉSII

Více než 2 000 muslimů vyzvalo ke »svaté válce« proti křesťanům. Muslimové obviňují vojsko a policii z »podpory křesťanských band«. Za nepokojů přišlo na ostrově Ambon o život více než 200 osob. Bylo zbořeno několik kostelů a me-

šit. Původní křesťanští obyvatelé Ambonu mají negativní postoj vůči muslimským imigrantům.

PROSBY O ODPUŠTĚNÍ

Polské nakladatelství Znak vydalo knihu »Když papež prosí o odpuštění«, která obsahuje téměř 100 výroků Jana Pavla II., v nichž je obsažena prosba za odpuštění dávných i současných vin, za které jsou odpovědní katolíci. Knížka je dokonale průvodcem úvahami o zpytování svědomí, k němuž papež vyzývá před blížícím se Velkým jubileem.

KAI

Poselství papeže Jana Pavla II. k XXXIII. světovému dni sdělovacích prostředků 16. května 1999

„Sdělovací prostředky – přátelský doprovod těch, kdo hledají Otce.“

Draží bratři a drahé sestry!

1. Blížíme se k Velkému jubileu, dvoutisícímu výročí narození Ježíše Krista, vtěleného Božího Slova, k oslavě, která otevře dveře třetímu křesťanskému tisíciletí. V tomto posledním roce připrav se církev obrací k Bohu – našemu Otci a rozjímá o tajemství jeho nekonečného milosrdenství. On je Bůh, z něhož pochází veškerý život a k němuž se zase vrací. On nás doprovází od narození až do smrti jako náš přítel a ten, kdo putuje spolu s námi.

Pro letošní Světový den sdělovacích prostředků jsem zvolil téma „Sdělovací prostředky – přátelský doprovod těch, kdo hledají Otce.“ Toto téma přináší dvě otázky: Jakým způsobem mohou sdělovací prostředky působit spolu s Bohem, a ne proti němu? Jakým způsobem se mohou stát „přátelským doprovodem“ pro všechny, kdo hledají ve svém životě láskyplnou Boží přítomnost? Je v něm zahrnuto i potvrzení jisté skutečnosti a důvod k dikům: sdělovací prostředky totiž lidem hledajícím Boha někdy poskytují možnost nově číst jak knihu přírody – království rozumu, tak knihu Božího zjevení, Bibli – království víry. Toto téma přináší také výzvu a naději: Budou usilovat, aby stále více spíše podporovaly než ztěžovaly hledání Smyslu, což je samou podstatou lidského života.

2. Existovat jako lidské bytosti znamená pustit se do hledání. Jak jsem zdůraznil ve své nedávné encyklice *Fides et ratio*, veškeré lidské hledání je vlastně hledáním Boha: „Víra a rozum jsou jako dvě křídla, jimiž se lidský duch pozvedá k nazírání pravdy. Touhu poznat

pravdu a nakonec poznat Boha samého vložil totiž do lidského srdce Bůh, aby člověk tím, že pozná a bude milovat jeho, mohl dosáhnout také plné pravdy o sobě samém.“ (s. 1) Velké jubileum bude oslavou Boha, jenž je cílem všeho lidského hledání, oslavou nekonečného milosrdenství, po němž touží všichni muži a ženy, ačkoli jim v tom často brání hřích, takže to je, podle slov svatého Augustina, jako by hledali správnou věc na nesprávném místě (srov. *Vyznání*, X., 38). Hřešíme, když hledáme Boha tam, kde jej nelze nalézt.

Proto hovořím-li o „těch, kdo hledají Otce“ – což je tématem letošního Světového dne sdělovacích prostředků – mám na mysli všechny muže a všechny ženy. Všichni totiž hledají, avšak ne všichni na správném místě. Toto téma přiznává velký vliv sdělovacích prostředků na současnou kulturu, a tím i jejich mimořádnou odpovědnost při podávání svědectví pravdy o životě, o lidské důstojnosti, o autentickém významu naší svobody a naší vzájemné závislosti.

3. Při tomto lidském hledání chce církev být přítelkyní sdělovacích prostředků, neboť ví, že jakákoli forma spolupráce bude sloužit k prospěchu všech. Spolupráce znamená také lépe se navzájem poznávat. Někdy mohou být vztahy mezi církví a sdělovacími prostředky ohroženy vzájemným nepochopením, z něhož se rodí obavy a nedůvěra. Je pravdou, že kultura církve a kultura sdělovacích prostředků se liší. V některých bodech je protiklad mezi nimi velmi silný. Nicméně zde není důvod, kvůli němuž by tyto rozdíly měly znemožňovat přátelství a dialog. V nehlubších přátelstvích často právě odlišnosti povzbuzují k tvořivosti a k upevnění vztahů.

Kultura paměti, která je vlastní církvi, může uchránit kulturu pomíjivých zpráv, vlastní sdělovacím prostředkům, před zapomením, které pohlcuje naději. Sdělovací prostředky mohou zase pomáhat církvi hlásat evangelium s veškerou jeho neutuchající svěžestí v každodenní realitě lidského života. Kultura moudrosti, jež je vlastní církvi, může zabránit tomu, aby se kultura informace, vlastní sdělovacím prostředkům, nestala jen hromaděním faktů postrádajících smysl. Sdělovací prostředky mohou, na druhé straně, napomáhat moudrosti církve bděle vnímat stále nově poznání, které současnost přináší. Církevní kultura radosti může uchránit kulturu zábavy, vlastní sdělovacím prostředkům, od toho, aby se stala bezduchým únikem před pravdou a odpovědností. Sdělovací prostředky mohou církvi pomáhat lépe pochopit, jak komunikovat s lidmi přitažlivým a příjemným způsobem. To je jen několik příkladů toho, jak může užší a hlubší spolupráce vedená v duchu přátelství pomáhat církvi i sdělovacím prostředkům k tomu, aby sloužily mužům a ženám naší doby při hledání smyslu a seberealizaci.

4. Možnosti komunikace mezi jednotlivci a skupinami lidí z celého světa nikdy nebyly tak velké jako dnes, a to díky rozvoji informačních technologií. Paradoxem je, že právě síly přinášející lepší komunikaci mohou vést i k růstu odcizení a egocentrismu. Naše doba je tedy dobou hrozby i příslibu. Žádný člověk dobré vůle netouží po tom, aby převažovala hrozba, která by ještě více prohloubila lidské utrpení, tím méně na konci století a tisíciletí, které poznalo tolik útrap.

Hleďme naopak s velkou nadějí do nového tisíciletí a důvě-

Veškeré lidské hledání je vlastně hledáním Boha: „Víra a rozum jsou jako dvě křídla, jimiž se lidský duch pozvedá k nazírání pravdy.“

Jan Pavel II.

řujeme, že se najdou lidé, ať v církvi, či ve sdělovacích prostředcích, kteří budou ochotni spolupracovat na tom, aby zaručili vítězství příslibu nad hrozbou, komunikace nad odcizením. Díky tomu se svět sdělovacích prostředků bude pro všechny lidi stále více stávat přátelským doprovodem, neboť jim bude předkládat „zprávy“ hodné paměti, informace plné moudrosti a zábavu, jež bude zdrojem radosti. Vytvoří takový svět, v němž církev a sdělovací prostředky budou moci společně sloužit dobru lidstva. To je nezbytné, pokud chceme, aby moc sdělovacích prostředků nebyla ničivou silou, ale tvůrčí láskou odrážející lásku Boha, jenž je „Otec všech, který je nade všemi, proniká všecky a je ve všech“ (*Ef 4, 6*).

Přeji všem, kdo působí ve světě sdělovacích prostředků, aby poznali radost božského doprovodu, aby tím, že poznají přátelství s Bohem, mohli být přáteli všem mužům a ženám putujícím do domu Otce, jemuž patří čest a sláva, chvála a díky, spolu se Synem i Duchem svatým na věky věků.

24. ledna 1999, v den památky svatého Františka Saleského

Jan Pavel II.

HEŘMAN JOSEF četba na pokračování

Další část vaší oblíbené četby na pokračování z technických důvodů uveřejníme až v příštím čísle. Prosíme o vaše laskavé pochopení.

Kdo je Dr. Mary Jane Evenová z Nebrasky?

M. J. Evenová žije v Nebrasce a vydává se „sekretářku Ježíše Krista“, které diktuje „Ježíš“ svoje „knížečky“. Vedle úryvků, které jsou nápadnou parafrází poselství ze známých soukromých zjevení, obsahují její literární práce nehoráznosti, které se vymykají jak učení Církve, tak i zdravému rozumu. Tamní církevní autority prohlásily, že tato literatura obsahuje názory, které jsou neslučitelné s učením Církve.

To by samo o sobě ještě nestálo za to, abychom tomu věnovali pozornost a drahocenné místo na stránkách našeho týdeníku.

Bohužel se našli lidé z oblasti Berouna a Prahy, kteří s nevšední horlivostí tyto texty překládají, tisknou a prodávají naivním věřícím. Dostali jsme do redakce čtyři tituly: „Pro Ježíše a Marii, apoštolát a mise“ (A), „Přeji si k vám mluvit o otázkách víry“ (B) a „Pro Ježíše a Marii – apoštolát a poslání“ 1. a 2. díl (C a D).

Kdybychom měli uvěřit tomu, co nás paní »sekretářka« z Kristova pověření učí, pak vůbec nevíme, zda udělované svátosti a slavení eucharistie mělo nějaký smysl, protože o účinku těchto svátostí nerozhoduje svátostné znamení, nýbrž »nebe« podle svého dobrozdání. Práví se tu: *Žádný člověk, ani kněz, ani biskupové nemohou udělit, co nebe nedovolí... biskupové a kněží se mohou pouze modlit, aby jejich oběť byla hodna milosti určené svátosti.* (Pramen A str. 139-140) Proto si mají laici pečlivě vybrat, aby nenavštěvovali místa, která Kristus opustil.

Podle americké autorky se situace zlepší v nastávajícím tisíciletém království míru, o kterém »Ježíš« tvrdí: *Já osobně budu navštěvovat kněze ve farnostech a sloužit tam mši. Dám jim „bobříky“ kuráže za hrdinné ctivosti.* (A s. 172) Tato osobní tělesná přítomnost »Ježíše a »Marie« bude umocněna tím, že budou spolu kralovat v krá-

lovství míru, když se před tím stane skutkem to, co známe z »Oidipa krále«: *Ježíš s Marií spolu uzavřou sňatek, aby s ním jeho Matka kralovala jako jeho »Manželka.* (B s. 34)

Jiným vrcholem zbožné fantazie je učení, které z Nejsvětější Trojice dělá celý Olymp božských »Duchů«, protože *Boží Duch svatý tak představuje mnoho různých (stupňů) svatých Duchů, protože jiný »Duch« způsobil početí, jiný sestoupil na apoštoly a jiný »Duch« nás osvěcuje, když jej vzýváme. Proto Ti (lidé), kteří se modlí k jednomu Duchu, si neuvědomují, že by se měli modlit k Otcí a Synu s prosbou, aby jim seslali Svě Duchy.* (B s. 53) S tím souvisí další »Ježíšovo« prorocství: *Já sám budu jmenovat a konsekrovat svého pravého papeže, i když zůstává ženatý. Církev, sjednocená s tímto vyvoleným vůdcem, porazí Satana a papež znovu vybuduje církev tak, jak si přeji. Toto znovuvystavění je nutné, neboť do Mé církve vstoupil*

Satan a z Vatikana II. vplynulo mnoho chyb (A s. 146). Tento nový ženatý papež se má jmenovat Petr II. (To nám nápadně připomíná jiného falešného proroka z Austrálie, známého pod jménem »Kamínek«).

Na jiném místě se tvrdí: *Do konce i Já a Můj Otec se modlíme růženec, abychom pomohli Mé Matce...* (A s. 22)

Myslím, že není třeba pokračovat, protože uvedené příklady jsou dostatečně výmluvné. Šířitel těchto nikoliv nevinných nesmyslů těží z naivity, důvěřivosti a senzacechtivosti lidí, bohužel nikoliv pouze prostých a nevzdělaných. Zatím se omezíme na dobrou radu svým čtenářům: Pokud se o takových knihách dovíte, upozorněte své přátele, aby nenaletěli starému Lháři a vrahu duší, i když si drze obléká háv spasitele. Nebo že by to byl jen výplod choré hlavy? Modleme se (jak se to říkávalo), „aby nás Pán Bůh při zdravém rozumu zachoval ráčil“. A své peníze šetřte na literaturu potřebnější a věrohodnější.

Josef Vlček

Dědo mám tě rád

I když zprostředkování správné životní orientace se týká hlavně vnuků v pubertě, znamená to, že by prarodiče s tím měli čekat až do tohoto věku. I vnukům v předškolním věku ukážou závčas hranice jejich jednání a naučí je jasně rozlišovat dobré od zlého. Prarodiče jsou k tomu dnes vhodnější než moderní rodiče, kteří ještě trpí na následky antiautoritativní výchovy, i když ta byla už před léty odsouzena jako nesprávná (mimochodem od téhož amerického pediatra, který ji vymyslel). Proto budou prarodiče vnukům klást na srdce respektovat druhého, neškodit mu a nestavět se bezohledně do popředí.

Už děti si musí zvyknout, že uslyší aspoň z úst prarodičů rozhodně „Ne!“ – k tomu ovšem s přibývajícím věkem se

zdůvodněním, proč toto „Ne!“ bylo vysloveno. Když například začne vnuk skákat po dědově křesle: „To nesmíš dělat, abys skákal dědovi po křesle! Za prvé tu není žádná tělocvična, za druhé křeslo zašpiníš a poškrábeš. Děda musel dlouho šetřit, než si mohl dvě taková křesla koupit, a má z nich velkou radost. Když mu to poškodíš, bude velmi smutný, a to ty přece neuděláš, vždyť ho máš přece tak rád!“

Taková slova pochopí i pětiletý vnuk.

U devítiletého může vypadat takový zákaz asi takto: „To křeslo patří dědovi a ne tobě. S věcmi, které patří druhým, musíme zacházet velmi opatrně. Ty bys přece také nechtěl, aby s tvými věcmi někdo tak bezohledně zacházel!“...

Palčivé otázky...

„Teď je všechno docela jiné. Ne, nemyslím tím průběh sklerózy, ta pokračuje dál. Ale já jsem jiná a vím, co to všechno znamená. V podstatě jsem vždy toužila po Boží blízkosti, a chodila proto věrně do kostela, ale dosud jsem ve skutečnosti blízkost Pána nepoznala. Tento zážitek se stal až v tomto létě. Zpozorovala jsem, že stálá snaha odpoutat se od svého stavu a nechat se rozptylovat od soucitných lidí mně nic dobrého nepřináší. Mnohem lepší bylo, když jsem mohla sedět v zahradě sama a zcela v tichu. A jednoho dne se to stalo: cítila jsem náhle jakoby vyzdvížená z vozíku a zahalená do měkkého, ale pevného pláště. Zalil mě nepopsatelný nadzemský pocit bezpečí, jaké jsem dosud nepoznala, a od té doby je má vnitřní

nouze pryč. Všechno teď jinak snáším, jak bolest v nohách a nemožnost, tak i občasné nevrle chování svých ošetřovatelů.

Můj Bůh je při mně. Když vyhledám tiché chvílky, cítím jeho přítomnost. Nyní už vím, že bych takový pocit bez této nemoci nikdy nezažila. Byla jsem stále roztěkaná a mé rychlé nohy mě ustavičně nutily do poklusu. To všechno mi muselo být vzato, abych mohla zažít, jak je Boží láska obdivuhodná, velká a blízká. To jsem vám musela jednou říct.“

Úryvky z knih *Christy Meves Dědo, mám tě rád a Palčivé otázky dneška*

Bližší informace ke knihám naleznete na str. 16

Proč se těšíme do nebe?

Nedávno mě jeden můj poněkud mudrlantsky založený známý překvapil otázkou: „Přemýšlel jste někdy o tom, co je to vlastně spása? V bibli se pořád píše, že se máme snažit dosáhnout spásy, ale nikde tam není žádná stručná a jasná definice, co to ta spása vlastně je.“ Pokusil jsem se věc vysvětlit tak, že definice spásy je záležitostí teologie a že bible, i když tvoří základ pro veškerou teologii, není psána stylem teologických pojednání, a po chvíli hledání v paměti (přece jen neznám bibli nazpaměť, tak jak to předvádějí svědkové Jehovovi) jsem řekl, že já sám jsem si vždycky pod pojmem „spása“ představoval věčný život v nebi. Ale můj známý mudroval dál: „Jenže kde je tam psáno, že spása znamená zrovna věčný život? A na co se my křesťané konkrétně máme těšit, pokud jde o spásu?“ Neříkal jsem už nic a pomyslel jsem si jenom, jak je těžké vydávat svědectví o Kristově evangeliu tvář v tvář všelijakým lidským nápadům a kolik jsem už vyslechl úvah, že na světě je docela hezky a v nebi to musí být velká nuda, tak proč bychom se tam vlastně měli těšit... Ale pak mě napadlo: když nedokážu na tuto otázku odpovědět svému známému, dokázal bych na ni dát odpověď aspoň sám sobě? Ano – co pro mne znamená spása? Když křesťanství slibuje lidem spásu, co jim to vlastně slibuje? A jak je může přesvědčit, že ji opravdu potřebují?

Když Pán Ježíš chodil po této zemi, pomáhal lidem také v běžných všedních starostech tohoto života. Uzdravoval jejich nemoci, dával jim chléb, když měli hlad, dopřál jim i dobré víno, aby se mohli poveselit, a zachraňoval z rukou zlých lidí ty, kterým hrozila smrt – například cizoložnou ženu. Takovou pomoc dovedou lidé ocenit vždycky, ať jsou věřící, nebo nevěřící. Ale on prospíval člověku ještě jinak.

Kromě uzdravování, sycení hladových a vysvobozování pronásledovaných také odpouštěl hříchy. Několika osobám v evangeliu oznámil, že jsou jim odpuštěny hříchy. A tohle už mnoho lidí neoceňuje, ba ani nepovažuje za pomoc člověku. Oceňme to aspoň my? Nestává se nám, že od Boha čekáme spíše pomoc v denních potřebách, kdežto po odpuštění hříchů ani tolik netoužíme? Poctivý pohled do vlastního nitra nám ukáže, že vždycky máme co napravovat a co vyklízet, že v sobě často nosíme zátěž chyb a nedokonalostí. Není nic špatného, když prosíme Boha o zdraví těla. Ale bylo by špatné, kdybychom zároveň neprosili také o zdraví duše. Není-li v bibli definice spásy, je tam aspoň její důkladné vysvětlení, a to přímo v samotném jménu našeho Spasitele. Anděl Páně řekl ve snu Josefovi: „Dáš mu jméno Ježíš; on totiž spasí svůj lid od hříchů.“ (Mt 1,21) Jméno Ježíš má v hebrejštině význam „Jahve je spása“. A spása pak znamená záchranu člověka od hříchu.

Věčný život v nebi je potom jen logické vyústění záchranu člověka z hříchu. Stav, kdy člověk ani nehřeší, ani není ke hříchu pokoušen, ani není ohrožen hříšnými skutky druhých lidí, je možný jen na věčnosti u Boha; tam také jedině je možný život bez bolestí, nemocí, bídy, konfliktů a smrti. A teď jde o to, zda a nakolik si lidé své vysvobození z hříchu a z jeho následků vůbec přejí. Každý slušný člověk by byl jistě rád, kdyby se na světě nekradlo, nelhalo, nezabíjelo a neválčilo. Ale mnohý i slušný člověk se nechce rozejít s některým svým vlastním hříchem, který je mu zvlášť příjemný, ačkoli škodí lidem v jeho blízkosti a nelíbí se ani Bohu. Každý hřích je nepříjemný aspoň někomu. Spása znamená vysvobození z této nepříjemnosti.

PROHLÁŠENÍ ČESKÉ BISKUPSKÉ KONFERENCE K PROBLEMATICE RODINY

„Současná zhoršená ekonomická situace nejvíce doléhá na rodiny s malými dětmi. Je to dáno řadou okolností, např. stálým nárůstem cen i základního dětského zboží, ale i celkovou atmosférou ve společnosti. Vyhraněná materiální orientace vystavuje rodiny s dětmi nerovné soutěži a u dosud bezdětných budí strach, že rozhodnutí pro rodinu s dětmi znamená nejen pokles životní úrovně, ale i jisté znehodnocení společenského postavení.

Rodiny se netěší účtě, kterou by si zasloužily, zvláště početnější rodiny se setkávají někdy až s pohrdáním. Přitom snad nikdo nepochybuje o tom, že dobrá rodina nemá pro výchovu dítěte žádnou srovnatelnou alternativu.

Tato celková atmosféra lhostejnosti vůči rodinám má dalekosáhlé souvislosti a její podstatný vliv se projevuje na snižujícím se počtu sňatků, snižujícím se počtu dětí a hrozivém počtu rozvodů. Negativně ovlivňuje další generaci a její důsledky budou dlouhodobé. Na této atmosféře se podílí řada faktorů.

Chceme upozornit alespoň na ty nejkřiklavější:

- * vystupňované nároky na pracovní angažovanost, obavy ze ztráty zaměstnání, ale i agresivní nabídka často zbytečného zboží a propagace konzumního myšlení vede k nadměrnému pracovnímu úsilí, které ohrožuje soužití rodin;
- * přehnané zdůrazňování individuálních práv a svobod podkopává stabilní a hluboké vztahy a může vést k falešnému pocitu osobní svobody, která směřuje k osamělosti a lhostejnosti;
- * poskytování společenské podpory, někdy i legislativní, různým nepravým napodobeninám rodiny vnáší mezi mladé lidi nejistotu a u některých může vést ke špatné volbě. Lze se obávat, že se takto zvýší i četnost nepravých napodobenin občanských odpovědných postojů;
- * chybějící koncepce moderní prorodinné politiky a absence úřadu či orgánu, který by ji vykonával a prosazoval.

Většina evropských států hledá intenzivně způsoby, jak rodinu podpořit, ocenit její přínos pro občanskou společnost a jak zvýšit její společenskou prestiž. Osvědčenou formou této podpory je spolupráce státních a nestátních institucí a církví. Nezačneme-li i u nás s reálnou podporou rodin a oceněním jejich významu, bude se naše cesta do společnosti vyspělých evropských států postupně stále více ztrácet v občanské neodpovědnosti a lhostejnosti.“ *ČBK*

Život bez hříchu i bez jeho následků je důvod, proč se vydat za Kristem a těšit se do nebe. Nebe jako cíl našeho života podle evangelia se ale bohužel z mnoha současných interpretací křesťanství poněkud vytrácí. Přílišné soustředování na sociální krivdy, jak to ukazuje teologie osvobození, a naopak přílišná shovívavost k jiným veřejně páchaným nepravostem, jakou projevují některé moderní koncepce falešně chápaného „dialogu církve se světem“, degradují křesťanství na pouhou humanistickou ideologii a v podstatě jen opakují prastarou lež hada z ráje, že jistě nezemřeme, nýbrž budeme jako Bůh (Gn 3,4-5). Násle-

dek může být jedině takový, že dnešní člověk přestane od církve cokoli čekat, protože „nebe na zemi“ mu slibují i jiná hnutí a směry. Kdo se nechává značnou částí současné kultury utvrzovat v tom, že je v zásadě nevinný a že má absolutní nárok na splnění všech svých přání a chutí, těžko bude toužit po spáse, i kdyby věděl, co to slovo znamená. Už jsme řekli, že je těžké vydávat svědectví Kristovu evangeliu, a bylo to těžké asi vždy. Pesimismus pokaždé vede k otázce: „Kdo tedy může být spasen?“ (Mt 19,25). A na ni nám dal nejlepší odpověď sám Spasitel.

Karel Komárek

KRITIKA VLÁDY

Biskupské konference v Brazílii a Argentíně nezávisle na sobě ostře kritizovaly vlády svých zemí. Předmětem kritiky je prohlubující se propast mezi bohatými a chudými. Sociální jistota je vážně ohrožena sociální nespravedlností.

OCHRANA DĚTÍ

Zástupce Apoštolského stolce u Spojených národů požadoval po komisi pro lidská práva účinnější ochranu dětí před nucenou prostitucí a vojenskou službou. Arcibiskup Giuseppe Bartello požadoval urychlené vypracování příslušných dodatečných protokolů tak, aby byly přijaty ještě před 10. výročím vydání konvence o dětech, které připadá na 10. listopad.

Třetí ročník modliteb k Panně Marii spoluvykupitelce a Matce všech národů se koná ve dnech 22. – 24. 5. 1999 v Amsterdamu (Holandsko). Sobotní večerní program je vyhrazen mladým. Odjezd 21. května 1999 – příjezd 25. května 1999. Cena 2 300 Kč. Informace a přihlášky na tel. čísle 0508 / 38 62 33 po 20 hod. u paní Rudykové.

PUTOVÁNÍ – 7 DNÍ S PANNOU MARIÍ Z NAZARETA Svatý Hostýn – čtvrtek 13. 5. 1999

Před 10.30 hod.

Slavnostní přivítání sochy P. Marie: představitel hostující komunity, veřejného života a světového a národního org. výboru
Modlitba, píseň

11.00 hod.

Slavnostní mše sv. – hlavní celebrant a kazatel o. biskup J. Hrdlička
Po mši sv. zpěvy, modlitby a soukromé blahoslavení

13.00 hod.

Litanie a hlavní katecheze – téma: „Udělejte všechno, co vám řekne, služba v církvi (P. Leonardi – Fermo – Itálie)

14.00 hod.

Zakončení a rozloučení

14.15 hod.

Transport

BAZILIKA NA MENDLOVĚ NÁM., STARÉ BRNO

V neděli 16. 5. 1999 v 9.00 hod. bude celebrovat mši svatou R. P. Mgr. Jakub Karel Berka, OPraem. – svatokopecský farář. Homilie tematická: „Jednomyslně setrvávali v modlitbách“.

NÁVŠTĚVA ARMÉNIE

Ve dnech 2. – 4. července navštíví Jan Pavel II. Arménii, a to na pozvání arménského katolíkosa Garegina I. a prezidenta Roberta Kočarijana.

PROTI TELEVIZI

Již po páté se ve Spojených státech uskutečnila kampaň ochrany rodiny před závislostí na televizi. Týden 22. – 28. dubna byl vyhlášen za »Týden bez televize«. Kampaň zahájil v r. 1994 Henry Labalme, zakladatel nadace »TV Free Amerika« (Amerika osvobozená od televize). Zúčastnilo se jí 16 států. Zapojily se do ní desetitisíce škol, které organizují týden bez televize ve spolupráci s knihovnami, zdravotními a kulturními středisky. *KNA*

MINISTR NA ČBK

20. dubna došlo v Hradci Králové k historicky první návštěvě ministra kultury české vlády Pavla Dostála na plenárním zasedání ČBK. Rozhovor mezi ministrem a biskupy se týkal především otázek vztahů církvi a státu. Pavel Dostál řekl, že vláda si uvědomuje, že majetkové poměry církvi nebyly až na výjimky vyřešeny a že je třeba přistoupit k narovnání majetkových poměrů. Vláda podle Dostála chce naplnit své prohlášení a udělat „restituční tečku“. Nabízí se více variant možných řešení, které spočívají jednak v navrácení části církevních

ního majetku a jednak ve vytvoření veřejnoprávního fondu z ostatního nevráceného majetku. Stát se nevzdává svých povinností vůči památkové péči a vítá i aktivity církvi na poli výchovy a školství a v oblasti charitativně-zdravotnické, které hodlá i nadále podporovat. Naopak plně na vlastních nohou budou církve stát v oblasti vlastní náboženské činnosti, kam patří i financování platů duchovních. Mezi ukončením fungování jednoho a zavedením nového modelu ekonomického zajištění bude stanoveno přechodné období. Obě strany shodně konstatovaly nevhodnost zavedení jakékoli formy církevních daní. *ČBK*

CÍRKEV VE FRANCII

Jen 10 % věřících katolíků navštěvuje bohoslužby každou neděli, 30 % jen o největších svátcích. Před deseti lety bylo pokřtěno ve Francii 61,3 % dětí v prvních letech života. Tento počet poklesl na 54,4 %. Počet církevních sňatků klesl za deset let z 56 % na 44,3 %, počet seminaristů v prvním ročníku z 276 na 181. V základních školách navštěvuje hodiny náboženství 43 % žáků, na středních jen 5,6 %. Náboženství se vyučuje na všech soukromých školách a v 60 % škol veřejných. Mužské řehole mají v noviciátě 650 noviců, ženské řády 3 118 novic. *KAI*

POUŤ DO SVATÉ DOBROTIVÉ

„A všichni lidé z Prahy přišli na místo zvěstování Panny Marie ve sv. Dobrotivé.“ Toto napsal kronikář ze 17. století o kostelu Zvěstování Panny Marie v Zaječově.

Kronikář napsal, že Panna Maria prosila v roce 1262, aby všichni přišli na určené místo a tam prokázali čest jejímu Synovi na věky věků. V tomto skromném kostele, který přestál války, devastace a lhostejnosti, je stále oáza pokoje a míru. Zveme vás na jedno z nejstarších čestných Mariiných poutních míst v České republice.

PANNA DOBROTIVÁ

Podle nejstarších dochovaných zpráv, pán z Valdeku, zbožný křesťan, který choval hlubokou úctu k Matce Boží, často přemýšlel, jaký dar by jí mohl věnovat. Jak uvádí kronikář, jedné noci roku 1262 byl vzbuzen ze sna a přenesen na zalesněné místo v předvečer slavnosti Zvěstování Páně (24. března). Tam uslyšel slova: „Oldřichu, toto je vůle mého Syna a vůle moje, abys na tomto místě, které vidíš, co nejdříve postavil klášter pro mé

služebníky k jeho počtě a v mém jménu. Můj Syn ochotně přijme tento velkodušný dar pro své služebníky...“ Říká se, že každý, kdo se na toto poutní místo vydá, má ponechat své problémy u Mariiných nohou, aby je na sebe mohla vzít. Ať se tak stane. Jdeme k Tobě, Maria, neoslyš naše prosby!

SOBOTA 15. KVĚTNA – PROGRAM

- 8.30 Odjezd autobusem z Prahy
- 9.30 Příjezd do Komárova
- 9.45 Uvítání poutníků
- 10.00 Pouť (během cesty modlitba svatého růžence)
- 12.00 Příchod do Zaječova ke klášteru sv. Dobrotivé – zpěv – Salve Regina
- 12.30 Oběd
- 13.00 Volný čas, prohlídka kláštera
- 13.00 – 14.30 Zpovídá se
- 14.30 Mše svatá
- 16.00 Odjezd do Prahy

**Zájemci se mohou přihlásit v sakristii kostela sv. Tomáše, Josefská 8, Praha 1, nebo na tel.: 02 / 53 02 18
Cena zájezdu 50 Kč (dopravné – autobus).**

Malé katecheze o Bohu IV.

4. CESTA Z POHYBU (KINEZIOLOGICKÁ)

Jako první cestu k poznání existence Boží udává sv. Tomáš Akvinský „cestu z pohybu“. Pohyb je přechod z možnosti do uskutečnění. Jsoucnost nabývá něčeho, co dosud nemělo, co si samo nemohlo dát, co tedy muselo dostat od jiného. Všude vidíme pohyb. „Panta rhei (řecky) – vše plyne“, tak vyjádřil tuto skutečnost Herakleitos (540-480 př. Kr.). Veškeré jsoucnost je v neustálém pohybu, proměně, nic v hvězdném světě, v našem těle, v přírodě – ani zrnko písku na naší dlani – není ostrůvkem klidu, jsou to nesčetné miliardy malých tanečnicků – elektronů. Rychlost letu alfa částic dosahuje až 20 000 km/sec, beta částic dokonce 297 000 km/sec.

Hmota je indiferentní k pohybu nebo ke klidu. Vždy nějaká síla ji musí dát do pohybu. Sama tuto sílu ze sebe nemá. Marné jsou dosud snahy vytvořit perpetuum mobile, věčný motor, zařízení, které by konalo práci bez dodání energie. Vylučuje to zákon o zachování energie. A není ani lid-

ské síly, nebylo a nebude, která by pohnula k oběhu obrovská vesmírná tělesa stejně jako nepatrný elektron kolem protonu v atomu.

A vesmírný pohyb nemůže být ani věčný. Moderní hypotéza o entropii – tepelné smrti – o postupující degradaci tepelné energie ve vesmíru – předpokládá, že bude mít za následek zastavení všeho pohybu a zánik života. Konečný klid! Viz druhá věta termodynamiky!

Řetěz pohybujících a pohybovaných nemůže jít do nekonečna. Kdo byl tedy tím, kdo dal všemu ve vesmíru pohyb? Už Aristoteles si ve 4. stol. př. Kr. položil tuto otázku. Přišel k závěru, že to musel být někdo jiný a větší než člověk či nějaký vesmírný zákon. Pro něho a jeho žáky to byla bytost, kterou nazvali Prvním hýbatelem, nikým nehýbaným, počátkem všech dalších pohybů.

Při logickém uvažování o skutečnosti vesmírného pohybu přicházíme bezděčně také i my k závěru, že nad naším světem pohybu a změny je třeba hledat skutečnost

PŘÍPRAVA NA VELKÉ JUBILEUM

Důležitým bodem zasedání ČBK v Hradci Králové byla příprava Velkého jubilea roku 2000. Předseda přípravné komise, českobudějovický biskup Antonín Liška, předložil návrhy ekumenických bohoslužeb, které se budou konat již v adventu a o Vánocích letošního roku.

V sobotu 18. 12. 1999 proběhne rovněž předání vánočního stromu z ČR na náměstí sv. Petra ve Vatikánu. Součástí programu bude projev prezidenta republiky Václava Havla, kardinála Miloslava Vlk a některého vatikánského představitele. Vánoční strom bude pocházet z lesů na území ostravsko-opavské diecéze a jeho cestu do Říma bude doprovázet pouť lesáků.

Na vybraných mariánských poutních místech proběhne rovněž pouť Nazaretské Madony jako symbolický most mezi městem zvěstování příchodu Vykupitele a naší vlastí.

ČBK

naprostou a nezměnitelnou, která byla také dříve než všechen pohyb. My jí říkáme Bůh. Tedy shrnuto: Co se pohybuje, je hýbáno druhým!

P. Antonín Pospíšil, Jívová

Liturgická čtení

Neděle 9. 5. – 6. neděle velikonoční

1. čt.: Sk 8,5–8.14–17
 Ž 66 (65),1–3a.4–5.6–7a.16+20 Odp.: 1
 2. čt.: 1 Petr 3,15–18
 Ev.: Jan 14,15–21

Pondělí 10. 5. – ferie

1. čt.: Sk 16,11–15
 Ž 149,1–2.3–4.5–6a+9b Odp.: 4a
 Ev.: Jan 15,26–16,4a

Úterý 11. 5. – ferie

1. čt.: Sk 16,22–34
 Ž 138(137),1–2a.2bc–3.7c–8 Odp.: 7c
 Ev.: Jan 16,5–11

Středa 12. 5. – nez. pam. sv. Nerea a Achillea nebo sv. Pankráce (v pražské arcidiecézi: svátek Výročí posvěcení katedrály)

1. čt.: Sk 17,15.22–18,1
 Ž 148,1–2.11–12.13–14a.14bc Odp.: Aleluja
 Ev.: Jan 16,12–15

Čtvrtek 13. 5. – slavnost Nanebevstoupení Páně

1. čt.: Sk 1,1–11
 Ž 47(46),2–3.6–7.8–9 Odp.: 6
 2. čt.: Ef 1,17–23
 Ev.: Mt 28,16–20

Pátek 14. 5. – svátek sv. Matěje

1. čt.: Sk 1,15–17.20–26
 Ž 113(112),1–2.3–4.5–6.7–8 Odp.: 8
 Ev.: Jan 15,9–17

Sobota 15. 5. – ferie

1. čt.: Sk 18,23–28
 Ž 47(46),2–3.8–9.10 Odp.: 8a
 Ev.: Jan 16,23b–28

Breviář pro laiky

Uvedení do první modlitby dne:	NE	PO	ÚT	ST	ČT	PÁ	SO
	9.5.	10.5.	11.5.	12.5.	13.5.	14.5.	15.5.
Antifona	518	518	518	518	632	1673	642
Žalm	783	783	783	783	783	786	783

Ranní chvály:

Hymnus	518	518	518	518	632	1365	642
Antifony	611	935	950	965	633	1674	1014
Žalmy	921	936	950	965	813	813	1014
Kr. čtení a zpěv	611	615	618	621	633	1674	649
Antifona k Zach. kantiku	611	615	618	622	633	1365	649
Prosby	612	615	619	622	633	1675	650
Záv. modlitba	612	616	619	1364	634	1366	651

Modlitba během dne:

Hymnus	519	519	519	519	634	643	643
Antifony	519	519	519	519	635	643	643
Žalmy	926	940	955	971	635	1004	1019
Krátké čtení	612	616	619	622	637	1676	651
Záv. modlitba	612	616	619	622	634	1366	651

Nešpory:

SO

Hymnus	517	517	517	517	628	628	1366	641
Antifony	609	613	945	960	629	638	1678	652
Žalmy	916	930	945	960	629	638	1678	1025
Kr. čtení a zpěv	609	613	617	620	630	639	1680	652
Ant. ke kant. P. M.	610	614	617	620	631	640	1367	653
Prosby	610	614	617	621	631	640	1681	653
Záv. modlitba	612	612	616	619	634	634	1366	655
Kompletář	1238	1242	1247	1250	1238	1242	1260	1238

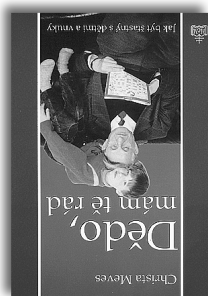
SVĚTLO – týdeník Matice cyrilometodějské. Vydává a tiskne Matice cyrilometodějská v Olomouci v nakladatelství Matice cyrilometodějské, s. r. o., Olomouc. Šéfredaktor Josef Vlček. Vychází s církevním schválením Arcibiskupství olomouckého č.j. 54/98 ord. Církevní schválení se uděluje časopisům jako potvrzení, že v nich nejsou bludy v oblasti víry a mravů. Neznamená to však, že udělovatel schválení se ztotožňuje s názory jednotlivých článků. Adresa redakce a administrace: Dolní nám. 24, 771 11 Olomouc 1; telefon a fax 068/522 28 03 (e-mail: svetlo@ova.inecnet.cz; http://www.ova.inecnet.cz/svetlo). Registrační značka MK ČR 7225. Podávání novinových zásilek povoleno Oblastní správou pošt v Ostravě č.j. 2363/93-P/1 ze dne 23. 8. 1993. OBJEDNÁVKY VYŘIZUJE ADMINISTRACE TÝDENÍKU. Administrace pro Slovenskou republiku: RODENY, Vinohradnícka 11, 949 01 Nitra, telefon 0042187/41 83 83; podávanie novinových zásielok povolené SP, š. p. ZsRP Bratislava, č.j. 3335–OPČ zo dňa 21. 5. 1996. Prohlášení redakce: U článků o tzv. soukromých zjeveních, k nimž se doposud církevní autorita nevyjádřila (jako Litmanová, Medjugorje aj.), se podřizujeme konečnému úsudku církve. Nevyžádané nezveřejněné příspěvky nevracíme.

Odesílatel:

Matice cyrilometodějská s. r. o.
EXPEDICE
Dolní nám. 24
771 11 Olomouc 1

Novinové výplatné

Placeno převodem
706 035

Kniha pomáhá správně pochopit a splnit roli prarodičů – dědečka a babičky. Je to úkol velmi zodpovědný a náročný. Proto je třeba se na něj připravovat ještě před narozením vnoučete. Čtenáři jsou předkládána konkrétní řešení mnoha problémů vým situací rodinného soužití.

brož., formát A5, 110 stran, cena 87 Kč

Christa Meves

DĚDO, MÁM TĚ RÁD

„Ty nám jen nahanáš strach s těmi tvými věcnými starostmi, říkáš stále mě dět,“ začíná líčit své těžkosti asi čtyřicetiletá žena... „Dostal jsem se do manželské krize,“ začíná líčit svou situaci mladý muž... „Tak ráda bych měla dítě,“ natřká proti mě sedící šestadvacetiletá paní... „Když se můj muž znenadání znovu objevil, věděla jsem, že mě modlitby byly vyslyšeny,“... Tak začínají některé z životních příběhů, autorčiných zkušeností s trpícími lidmi. Možná, že nám v mnohém připomenou naše bolavá místa. A s jejich „hrdiny“ nalezneme odpověď víry.

brož., formát A5, 110 stran, cena 49 Kč

Christa Meves

PALČIVÉ OTÁZKY DNEŠKA

PRIPOMÍNÁME...

Uvedené knihy si můžete objednat na adrese:
Matice cyrilometodějská s. r. o.
Dolní nám. 24, 771 11 Olomouc 1

vám...

Představujeme